

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk, bez udziału stron,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 września 2017 r.,
sprawy **E. K.**

skazanego z art. 286 § 1 kk i art. 300 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 17 stycznia 2017 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w [...]

z dnia 14 września 2016 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w [...] w wyroku z dnia 14 września 2016 r., uznał E. K. za winnego popełnienia w warunkach ciągu przestępstw (art. 91 § 1 k.k.) 32 czynów zakwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie z poczynionymi ustaleniami faktycznymi każdy z tych czynów polegał na doprowadzaniu konkretnych podmiotów gospodarczych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w wyniku świadczenia usług transportowych, za które oskarżony, pozorujący prowadzenie działalności gospodarczej zarejestrowanej na inną ustaloną osobę, nie płacił za nie tym podmiotom.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę pokrzywdzonym konkretnych kwot odpowiadających cenie wykonanych, a nie opłaconych usług.

Ponadto, tymże wyrokiem E. K. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. Łączną karę pozbawienia wolności wymierzono oskarżonemu w wysokości 2 lat i 8 miesięcy.

Po rozpoznaniu apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 17 stycznia 2017 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego obrońca skazanego wniósł kasację. Podniósł w niej zarzuty:

1. rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.:

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającego na arbitralnym oraz bezkrytycznym zaakceptowaniu przez Sąd drugiej instancji nieprawidłowej oceny materiału dowodowego poczynionej przez Sąd Rejonowy i przez to braku należytej kontroli odwoławczej w zakresie zastosowania art. 7 k.p.k., przy ogólnikowym powoływaniu się na poprawność orzeczenia Sądu Rejonowego w granicach swobodnej oceny dowodów i fragmentarycznym odniesieniu się tylko do części zarzutów dotyczących licznych błędów w ustaleniach faktycznych sformułowanych w apelacji;

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającego na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej przez niedostateczne rozważenie zarzutów odwoławczych, podnoszących dokonanie ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji na podstawie:

a) dowodu w postaci zeznań świadka G. C. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego i przyjęcie, że mogą one stanowić wiarygodny dowód pozwalający na przyjęcie winy oskarżonego E. K. w sytuacji, gdy składając je, świadek miał interes procesowy w tym, aby skierować oskarżenie przeciwko innej osobie i w sposób bardzo istotny pomniejszyć swój udział w czynach przestępczych,

b) dowodów w postaci zeznań świadków [...] w sytuacji, gdy świadkowie nie mają żadnej wiedzy dotyczącej kontaktów i rozmów prowadzonych pomiędzy oskarżonym, a świadkiem G. C.;

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającego na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej przez niedostateczne rozważenie przy analizie zasadności orzeczenia w stosunku do skazanego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sytuacji istnienia pozytywnej prognozy resocjalizacyjnej odnośnie skazanego;

– art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającego na nierozpoznaniu w ogóle części zarzutów dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych podniesionych w apelacji oraz nienależytym rozpoznaniu pozostałych, czego skutkiem jest tzw. efekt przeniesienia w następstwie niedostrzeżenia istniejących uchybień wyroku Sądu Rejonowego i przez to niepodzielenia przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacji, co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia obarczonego uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego;

2. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wymierzonej skazanemu, która co prawda mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia jednak w sposób właściwy okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości oskarżonego, będąc sprzeczną z dyrektywami wymiaru kary.

W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w [...] domagał się oddalenia jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył:

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od wyroku Sądu odwoławczego. Nie można podnosić w jej zarzutów, które wcześniej zawarto w zwykłym środku odwoławczym, jakim jest apelacja od wyroku Sądu pierwszej instancji. Wynika to jasno z uregulowań w art. 519 k.p.k. i w art. 523 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego E. K. zamieszczone są w gruncie rzeczy te same zarzuty, które skarżący podnosił wcześniej w apelacji, z tym tylko dopowiedzeniem, że nie zostały one rozpoznane przez Sąd drugiej instancji w sposób prawidłowy. Stąd też zarzuty zostały ujęte w formule obrazy art. 433 § 2 k.p.k. powiązanej z naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Jeśli jednak skonfrontować je z treścią uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, to zarzuty

obrońcy jawią się jako całkowicie nietrafne. Wszak Sąd drugiej instancji rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji w sposób adekwatny do tego, jakimi argumentami były wspierane przez stronę skarżącą. W szczególności Sąd Okręgowy uznał za przekonującą, a w każdym razie mieszczącą się w ramach określonych w art. 7 k.p.k., ocenę najistotniejszego dowodu dla rozstrzygnięcia w przedmiocie winy oskarżonego E. K., tj. zeznań świadka G. C. w wersji przedstawionej przez niego w postępowaniu przygotowawczym. Akceptował też, jako nie przekraczającą granic swobodnej oceny dowodów, ocenę wiarygodności pozostałych dowodów potwierdzających okoliczności przedstawiane przez wymienionego wyżej głównego świadka oskarżenia. Całość uzasadnienia Sądu drugiej instancji wypełnia wymogi określone w art. 457 § 3 k.p.k.

Ponowienie w kasacji tych samych zarzutów, pod pozorem obrazy art. 433 § 2 k.p.k. przez Sąd odwoławczy, jest niczym innym jak próbą wywołania ponownej kontroli odwoławczej wyroku Sądu pierwszej instancji. Jest to proceduralnie niedopuszczalne, gdyż postępowanie kasacyjne nie jest rozpoznawaniem sprawy w trzeciej instancji. Wyrok Sądu odwoławczego jest prawomocny i z tej racji przysługuje mu moc *res iudicata*. Zaskarżenie kasacyjne jest możliwe tylko w razie wskazania na rażące naruszenie prawa w wyroku Sądu drugiej instancji, jeśli miało ono istotny wpływ na jego treść. Nie spełniają tego warunku zarzuty podniesione w rozpoznanej kasacji.

Już tylko na marginesie należy zauważyć, że zarzuty rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec skazanego kary pozbawienia wolności w ogóle nie mogły być podnoszone w kasacji, gdyż nie mieszczą się one w ustawowych podstawach tego nadzwyczajnego środka dostępnego stronie postępowania karnego (art. 523 § 1 k.p.k.). Nie podlegały one zatem rozpoznaniu.

Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy uznał kasację obrońcy skazanego E. K. za bezzasadną w stopniu oczywistym i oddalił ją jako taką na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

